

melse. Han har ubetinget længtes efter at se Rigsdagen inde, og han har vist ikke været synderlig glad i den lange Tid, hvori Conseilspresidenten har givet os Ferie; han har trængt til at have os her for at kunne faae sine Foretagender legalisere og for at faae den Assistance, som han vilde paakalbe. Han ønsker, at vi skulle dele Ansvarret med ham, dels for hvad han har gjort, dels og væsentligt for hvad der yderligere kan være at gjøre. Han forlanger tillige, at vi skulle gennemføre denne Lov og paatage os dette Ansvar i saa kort Tid som muligt. Den høitærede Minister har nu havt Dage og Uger, ja snart Maanedes, hvori han har overveiet Sagen og lidt efter lidt handlet, hvorimod det nu for os gjælder om, saa hurtig som muligt at gennemføre denne Lov, hvorved vi til Dels tage Ansvarret paa os for, hvad der sker; thi det er i Virkeligheden det, som nu forlanges. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at det falder mig lidt væsentligt at skulle gaa med til en saadan Lov, uden at der er Tid til at lade den gaa i Udvalg og til at overveie Alt, hvad der bør gjøres. Det er jo umuligt for os, først nu satte ind i Sagen, som vi hidtil kun kjende af Avisetterretninger, saa pludselig at sige, om denne Lov virkelig kan fyldestgjøre alle de Krav, som efterhaanden kunne forventes at ville møde i denne Sag. Langt naturligere vilde det have været, naar den høitærede Minister havde gjort, hvad den foregaaende Taler allerede har antydet, nemlig udstedt en foreløbig Lov. Det synes at være fket ved en fuldstændig Mangel paa Sukommelse om, at Grundloven indeholder en § 25. Derjom den høitærede Minister havde udstedt en foreløbig Lov — der kun havde behøvet at indeholde 2 Paragrafer, hvoraf den første saaledes: Ministeren bemyndiges til at foretage Alt, hvad der er nødvendigt, for med Energi at tilintetgjøre Svinepesten, og den anden saaledes: Alle Udgifter derved afholdes af Statskassen — saa vilde ethvert af de Skridt, som den høitærede Minister har foretaget, være legaliseret. Stulle vi nu vedtage et Forslag som det, her er forelagt, saa vilde det jo i Virkeligheden sige, at den høitærede Minister søger at kaste en Del af Ansvarret fra sig over paa os, thi hvis det senere viser sig, efterhaanden som Forholdene udvikle sig, at ikke Alt var forudsat, som burde være forudsat, saa vilde Folk sige: han har fulgt Loven og udført, hvad der skulde udføres, og hvis der mangler Noget, saa er det Ederes Skyld. For mig staar det imidlertid, som det er Regjeringens Skyld, at vi ikke have været samlede, lad derfor Mini-

steren føre Sagen videre, lad os kun give ham Lov dertil. Jeg mener, at dersom vi skulde vedtage en Lov om dette Forhold nu, hvad vi upaatvivlelig maa gjøre, maa den kun indeholde to Paragrafer, den ene, at Ministeren ved denne Lov bemyndiges til at træffe de fornødne Foranstaltninger, og den anden, at Udgifterne afholdes af Statskassen. Jeg er selvfølgelig ikke beredt paa at stille Endringsforslag i saa Henseende, og man kunde maaste synes, at det, naar Ministeren ikke mener at behøve mere Myndighed, end hvad denne Lov tilbyder, saa kunde være tilstrækkeligt for os. Jeg kan ikke dele denne Anskuelse. Der er ikke Spørgsmaal om, at saasnart en saadan Lov er udkommen, vil man slappes noget i sin Energi, man vil mene, at nu er det Hele ordnet mellem Regjeringen og Rigsdagen, der er vedtaget en Lov, og saa gaar Alt sin rolige og naturlige Gang. Dersom vi derimod overlade hele Ansvarret til Ministeren, vil ubetinget Befolkningen have en større Ansvarsfølelse og en større Anledning til Kritik overfor Ministeren. Skulde man imidlertid ville vedtage Forslaget, som det foreligger eller med saa Endringer, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at der er en Ting, som jeg ikke synes, man kan lade staa, som den staar. Der staar nemlig, hvad der tilbørlig er bleven nævnt af den ærede foregaaende Taler: „ethvert Dyr, om hvilket det efter Dyrslagens Erklæring maa anses for afgjort, at det er angrebet af den nævnte Sygdom, skal nedslaaes“, og ikke videre. Administrativt har Ministeren imidlertid udsendt et Cirkulære, hvori der meddeles, hvad der saa videre skal gjøres. Der staar i Cirkulæret, og vi vide altsaa Bæstet dermed, at Kadaverne skulle nedgraves med 4 Fod Jord over sig. Jeg tror nu, at det er en høist farlig Sag for os at faae alle disse Kadavere, syge og sunde, nedgravede. Ikke alene har der, saa vidt jeg veed, lydt Klager over den utaalelige Stank, der opstod fra disse Familiebegravelser ude paa Amager, men er den høitærede Minister vis paa, at vi ikke udsætte os for en videre Udbredelse af Smitten? Ere Kalk og Petroleum — jeg veed nu ikke, i hvor høi Grad de anvendes — et tilstrækkeligt Værn derimod? Der er i disse Dage forefaldet en Begivenhed i Sjælland, som jeg har set i Bladene. Paa en Gaard i Sjælland udbrød der Miltbrand, Kibogaarden var for kort Tid siden brændt, og fra den brændte Gaard vare Rotterne fluttede bort. Kort Tid i Forveien var der paa den brændte Gaard blevet nedslaaet Kreaturer for Miltbrand, og man mener nu, at Rotterne, efter at deres Hjem var brændt, hav-